

vadállománynak tartós és szorgalmas etetését teszi szükségessé, e gondozás daczára is azonban méltán lehet tartani attól, hogy jeles agancsáraink lesóványodása azok agancsainak kielégítőbb fejlődését akadályozni fogja. *Kallina Károly*, m. k. erdőmester.

A fülesbagoly is halragadozó.

Hogy a fülesbagoly (*Strix bubo*), éji ragadozó madaraink eme legnagyobbika, egeret, patkányt, mókust s más apró emlősöket fogdos; hogy kivált tavasszal a békákra is vadász s téli nagy szükség idején még a nyulat és macskát is elcsipi: mindezek olyan dolgok, melyek minden természetrajzi munkában előadvák s melyekről t. szaktársaim közül soknak személyesen is alkalm lehetett meggyőződést szerezni. Hogy azonban halat is ragadoz s áldozatul épen a legnemesebb fajt: izletes pisztrángunkat szokta kiszemelni, erről, úgy hiszem, kevesen birnak tudomással és sem Altum, sem más természetrajzírók nem tesznek említést Minerva komoly madarának eme jellemvonásáról.

Pedig nincs különben. Magam erről több ízben és oly bizonyossággal meggyőződtem, hogy a dologhoz többé kétség egyáltalán nem férhet.

1865-ben, a revuczai pagony rendezése alkalmával, egy patak melletti sziklaoduban bagolyfészket s ebben egy alig 8 napos fiókot és egy záp tojást találtam.

Feltettem magamban, hogy a fiókot engedem nagyobbra növekedni s akkor aztán az öregeket törrel elfogom.

Körülbelől 10 nap mulva érkezettnek hívéen az időt, felkerestem ismét a fészket, hol a bagolyfiut már meglehetősen kifejldöve s mellette a fészekben egy patkányt és ezen kívül legnagyobb csodálkozásomra egy körülbelől $\frac{1}{4}$ kilogr. ($\frac{1}{2}$ v. fontos), még egészen fris pisztrángot is találtam.

Mindkét hulladarabot eltávolítván, a fiatait lekötöttem, hogy a fészket oda ne hagyhassa s felállítottam a tört.

Másnap utánanézve, semminemű változást sem találtam, harmadnapon azonban nem kis csodálkozásomra a fészken ismét egy pisztráng feküdt, melyet a bagolyfiu részben már meg is marcangolt volt.

Miután a fészket már a pásztorok is felfedezték s tartanom kellett attól, hogy a tört elcsenik: estére kelve az öreg bagolyt a fészken lelöttem, melylyel együtt azonban fájdalom a fiatal is áldozatul esett.

Az erre következő évben a luzsnai pagony becslése alkalmával az egyik erdőgyakornok ugyancsak egy fülesbagolyfészket talált, melyben 2 fiók volt s az öregek elfogása végett szintén tört álitottunk fel.

Másodnapon a bagoly farktollai a törben voltak ugyan, de őmaga nem. Ennek daczára a szülők kicsinyeik táplálásával nem hagytak fel s egy reggelen egyéb ragadmánydarabok között ismét ott találtunk egy körülbelől negyed fontos pisztrángot, melyen a megragadó karmok nyomai még egészen tisztán láthatók voltak.

Hogy, ha a fülesbagoly eszerint kicsinyeit hallal táplálja: teljes joggal feltehető, hogy ezen csemegét a maga részéről sem veti meg s az éj leple alatt pisztrángos patakjainkban jelentékeny károkat okoz, melyeket (a tettest észre nem vehetvén) hajlandók vagyunk más okoknak tulajdonítani.

A fülesbagolynak vetélő (tetszés szerint előre és hátra vethető) ujjja lévén, a halfogásra ép úgy képesítve van, mint a halász-keselyű, s úgy látszik, hogy prédáját hason módon is szokta megejteni, t. i. éjjeli nesztelen portyázása közben a sekély vízben észrevett halra lecsap s azt rendkívül éles karmával kiragadja, a mi különben jókora erejéhez képest még az egészen kinőtt halaknál sem kerül valami nagy erőfeszítésébe.

Pausinger.